

## מסמך 121

## מסמך 121

### ימי משימת המתת של מיכאל

הנני פועל תחת השגחתה של הוועידה בת שנים-עשר החברים המשתייכים ל"אחוות האמצעונים המאוחדת של אורנטיה", ואשר בראשה יושבים במשותף הבכיר מקרב הסדר שלנו וכן המלכי-צדק הרשום. אני הנני האמצעיוני המשני אשר סופח בעבר לשליח אַנְדְּרִיאָס, והנני מורשה להעלות על הכתב את סיפור מהלכי חייו של ישוע מנצרת, כפי שאלו נצפו על-ידי סדר היצורים הארציים אשר עליו אני נמנה, וכפי שנרשמו חלקית לאחר מכן בידי הנתין האנושי אשר נמצא במשמורתי הזמנית. בידועו היטב כי המאסטר שלו הקפיד להימנע באופן כה קפדני מלהותיר אחריו רישומים כתובים, אנדריאס סירב בנחישות לשכפל עותקים של סיפורו בכתב. העובדה שגם שליחיו האחרים של ישוע נהגו באופן דומה עיכבה עד מאוד את העלאתן של הבשורות על הכתב.

#### 1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע

ישוע לא הגיע לעולם הזה בתקופה של ניוון רוחני; בתקופה שנולד הייתה אורנטיה בעיצומה של תחייה במחשבה הרוחנית ובחיי הדת, תחייה שכמותה לא חוותה בכל ההיסטוריה הבתר-אדמית ובשום תקופה אחרת מני אז. כאשר מיכאל התגשם באורנטיה בגוף, שררו בעולם התנאים המיטביים אי פעם לשם משימת המתת של הבן הבורא, ואף התנאים המיטביים אשר שררו מני אז. במאות השנים אשר אך קדמו לתקופה זו, התפשטו התרבות היוונית והשפה היוונית הן במערב והן במזרח הקרוב, והיהודים – גזע מן הלבנט אשר בטבעו היה מורכב מחלק מערבי ומחלק מזרחי – התאימו באופן מובהק לשם ניצול התנאים התרבותיים והלשוניים אשר נוצרו, על-מנת להפיץ באופן יעיל דת חדשה הן למזרח והן למערב. שלטונם הפוליטי הנוח של הרומאים באזור הים התיכון הוסיף ותרם לנסיבות המיטביות האלה.

צירוף כלל ההשפעות העולמיות האלה מודגם היטב בפעילויותיו של פאולוס, אשר היה בתרבותו הדתית עברי מעם העברים, ואשר הכריז את בשורת המשיח היהודי בשפה היוונית, בעוד שהוא עצמו היה אזרח רומי.

עד לימי ישוע, לא נראתה במערב ציוויליזציה כדוגמת זו של תקופתו, ואף לא מני אז. הציוויליזציה האירופית הייתה מאוחדת ומתואמת תחת שלוש השפעות יוצאות-דופן:

1. המערכות החברתיות והפוליטיות הרומאיות.
2. השפה והתרבות היוונית – ובמידה מסוימת גם הפילוסופיה שלהם.
3. השפעת הדת והמוסר היהודיים, אשר נפוצו במהירות.

עת ישוע נולד, כלל אזור הים התיכון היווה אימפריה מאוחדת אחת. בפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם חיברו דרכים משובחות רבים מן המרכזים העירוניים העיקריים. הפיראטיות בימים חוסלה, ותקופת סחר ומסעות כבירה החלה צומחת במהירות. אירופה לא נהנתה מתקופת סחר ומסעות כמו זאת עד למאה התשע-עשרה שלאחר ישוע.

על-אף השקט הפנימי והשפע כלפי-חוץ של העולם היווני-רומי, מרבית שוכני האימפריה התבוססו בטינופת ובעוני. המעמד העליון הקטן היה עשיר; המעמד התחתון העני כלל את כל שאר פשוטי

## מסמך 121

האנושות. מעמד בינוני מאושר ומשגשג עדיין לא היה קיים; הוא החל להופיע אך ורק בחברה הרומית של אותה תקופה.

המאבקים הראשונים בין המדינה הרומית למדינות של הפְּרַת תמו זה עתה, והותירו את סוריה בידי הרומים. בימיו של ישוע נהנו סוריה ופלשתינה מתקופת שגשוג, משקט יחסי ומתנועת סחר נרחבת הן עם ארצות המזרח והן עם ארצות המערב.

### 2. העם היהודי

היהודים היוו חלק מן הגזע השמי הקדום יותר, אשר כלל גם את הבבלים, את הפיניקים ואת אויביה החדשים יותר של רומא באותה עת, אנשי קרתגו. במהלך החלק הראשון של המאה הראשונה שלאחר ישוע, היהודים היוו את הקבוצה המשפיעה ביותר בקרב העמים השמיים, ורצה המקרה שהם שכנו במיקום גיאוגרפי ייחודי ואסטרטגי, בהתאם לאופן שבו נשלט והתארגן המסחר בעולם באותה תקופה.

פלשתינה נחצתה על-ידי רבות מדרכי המלך אשר חיברו בין האומות אשר מקדם; וכך הפכה פלשתינה לנקודת המפגש, או לצומת הדרכים, של שלוש יבשות. הנוסעים, הסחר, כמו גם הצבאות של בבל, אשור, מצרים, סוריה ויוון, וכן אלו של מדינות הפרת ושל רומא, שטפו את פלשתינה בזה אחר זה. מקדמת דנא חלפו שיירות רבות מן המזרח דרך חלק כזה אחר של האזור הזה בדרכן אל נמלי הים הטובים של מזרח הים התיכון, משם נשאו הספינות את מרכולתן לכל רחבי נמלי המערב. ויותר ממחצית מתנועת השיירות חלפה דרך – או בקרבת – עיירה קטנה בגליל ושמה נצרת.

ואף כי פלשתינה הייתה ערש התרבות הדתית היהודית, כמו גם מקום לידתה של הנצרות, היהודים נסעו ברחבי העולם, שכנו בקרב אומות רבות וסחרו בכל אחת מן הפרובינציות של המדינה הרומית ושל מדינות הפרת.

היוונים סיפקו את השפה ואת התרבות, רומא בנתה את הדרכים ואיחדה את האימפריה, אך הייתה זו תפוצתם של היהודים – אשר נפוצו ביותר ממאתיים בתי כנסת וקהילות דתיות מאורגנות היטב הפזורות פה ושם ברחבי העולם הרומי – אשר סיפקה את מרכזי התרבות שבהם התקבלה לראשונה הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואשר מהם נפוצה לאחר מכן אל קצוות עולם.

בשולי כל בית כנסת יהודי נמצא קומץ מאמינים גויים, אנשים "אדוקים" או "יראי שמיים", ובקרב הגרים הללו, אשר בשוליים, מצא פאולוס את עיקר המומרים הראשונים לנצרות. אפילו בבית המקדש בירושלים נמצאה חצר מקושטת של גרים. קשר אדוק התקיים בין התרבות, המסחר והפולחן של ירושלים ושל אנטיוכיה. ובאנטיוכיה נקראו ראשוני תלמידיו של פאולוס בשם "נוצרים".

מיקומו המרכזי של פולחן בית המקדש היהודי היווה בעת ובעונה אחת את הסוד להישרדותו של המונותאיזם שלהם, ואת ההבטחה להזנתו ולהפצתו בעולם של מושג חדש ומועצם של אותו אל אחד, האל של כל האומות ואבי כל בני התמותה. הפולחן בבית המקדש בירושלים ייצג את הישרדותו של המושג התרבותי הדתי הזה אל מול נפילתם, בזה אחר זה, של מצביאי הגויים ורודפי העם על רקע גזעי.

אף-על-פי שבאותם ימים חסו היהודים תחת הרומים, הם נהנו ממידה רבה של ממשל-עצמי, ובזוהרם את המעללים עתירי העוז של יהודה המכבי ושל ממשיכי דרכו המיידים, הם רטטו

## מסמך 121

בציפייה להופעתו המיידית של גואל גדול אף יותר, של המשיח אשר לו ציפו זה מכבר בכיליון עיניים.

סוד הישרדותה של פלשתינה, ממלכת היהודים, כמדינה עצמאית-למחצה, טמון במדיניות החוץ של ממשלת רומא. זו ביקשה לשמר בשליטתה את דרך המלך המובילה מסוריה אל מצרים דרך פלשתינה, כמו גם את המסופים המערביים של נתיבי השיירות המחברים בין המזרח למערב. רומא ביקשה למנוע את עלייתו של כוח אחר בלבנט, אשר יכול היה למנוע את המשך התפשטותה במחוזות אלה. יישומה של מדיניות התככים, אשר יועדה לסכסך בין סוריה הסלאוקית ומצרים התלמית, דרשה לטפח את פלשתינה כמדינה נפרדת ועצמאית. מדיניותה של רומא, התנוונותה של מצרים והיחלשותם המדורגת של הסלאוקים, אל מול התחזקותם של הפרתים, כל אלה מסבירים כיצד במשך כמה דורות הצליחה קבוצת יהודית קטנה וחלשה לשמר את עצמאותה הן ביחס לסלאוקים מצפון והן ביחס לתלמיים מדרום. היהודים ייחסו את החופש והעצמאות הללו נוכח השלטון הפוליטי של העמים הסובבים החזקים יותר, את גורלם המשופר, להיותם "העם הנבחר", להתערבותו הישירה של יהוה. גישה זו של עליונות גזעית הקשתה עוד יותר את חיי היהודים כאשר הם נפלו לבסוף תחת חסותה רומא. ואולם, אפילו באותה שעת צער סירבו היהודים להכיר בכך שמשימתם בעולם לא הייתה פוליטית, אלא רוחנית.

בימי ישוע היו היהודים חשדניים ותוקפניים במיוחד, זאת משום שהם היו מצויים תחת שלטונו של אדם מן החוץ, הורדוס האדומי, אשר נטל את מושכות השלטון ביהודה הודות לכך שהשכיל להתחבב על שליטי רומא. ואף כי הורדוס הצהיר על-כך שהוא שומר אמונים למצוות ולמנהגים העבריים, הוא המשיך לבנות מקדשים לאלילים זרים רבים.

יחסיו הטובים של הורדוס עם שליטי רומא הבטיחו ליהודים יכולת לנוע בבטחה בעולם, ובכך פתחו את הדרך לחדירה יהודית עמוקה יותר עם הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואפילו אל קצות האימפריה הרומית ואל מדינות אשר היו בעלות בריתה. מלכותו של הורדוס תרמה רבות גם להמשך התמזגותן של הפילוסופיה היהודית וזו ההלניסטית.

הורדוס בנה את נמל קיסריה, וכך חיזק את מעמדה של פלשתינה כצומת דרכים בעולם המתורבת. הוא מת בשנת 4 לפני הספירה, ובנו, הורדוס אנטיוס, שלט בגליל ובפְּרָאָה בימי נעורו של ישוע ובימי משימת הסעד שלו, עד לשנת 39 לספירה. אנטיוס, כאביו, היה בנאי גדול. הוא בנה מחדש רבות מערי הגליל, כולל את מרכז הסחר החשוב שבציפורי.

מנהיגי הדת והמורים הרבניים בירושלים לא החשיבו במיוחד את בני הגליל. כאשר נולד ישוע, היה הגליל יותר גוי מאשר יהודי.

### 3. בקרב הגויים

אף כי התנאים החברתיים והכלכליים במדינה הרומית לא היו מן המשובחים ביותר, השלום והשגשוג מבית סייעו רבות למשימת המתת של מיכאל. במאה הראשונה שלאחר ישוע כללה החברה באזור הים התיכון חמש מעמדות מובחנים:

1. האריסטוקרטיה. המעמדות הגבוהים בעלי הממון והשררה הרשמית, הקבוצות בעלות זכויות היתר וקבוצות השלטון.
2. קבוצות בעלי העסקים. נסיכי המסחר והבנקאים, הסוחרים – היבואנים והיצואנים הגדולים – הסוחרים הבין-לאומיים.

## מסמך 121

3. מעמד הביניים הקטן. אף כי קבוצה זו אכן הייתה קטנה, נודעה לה השפעה רבה והיא היוותה את עמוד השדרה של הכנסייה הנוצרית בראשיתה. זו עודדה את הקבוצות האלה להמשיך ולעסוק באומנויות ובמקצועות אשר בהם עסקו. בקרב היהודים, רבים מן הפרושים השתייכו למעמד זה של בעלי המקצועות.

4. הפועלים החופשיים. לקבוצה זו נודע מעמד חברתי מועט, אם בכלל. אף-על-פי שהם התגאו בהיותם חופשיים, הם נמצאו בעמדת נחיתות בהידרשם להתחרות בעבודת עבדים. בני המעמדות הגבוהים יותר זלזלו בהם, וסברו שהם הינם חסרי-תועלת, למעט לשם "תכליות ההתרבות".

5. העבדים. כמחצית מאוכלוסיית רומא השתייכה לקבוצת העבדים; רבים מהם היו יחידים מעולים אשר טיפסו עד מהרה במעלה הסולם, בקרב הפועלים החופשיים או אפילו בקרב אנשי הסחר. ואולם, רובם היו בינוניים או נחותים מאוד.

השעבוד, ואפילו של בני עמים נעלים, אפיין את הכיבוש הרומי. לבעלים הוקנתה מרות בלתי-מסויגת ביחס לעבד. בראשיתה הורכבה הכנסייה הנוצרית בעיקר מבני המעמדות הנמוכים ומן העבדים הללו.

לעיתים קרובות, עבדים נעלים קיבלו שכר ולאחר שחסכו ממנו די הצליחו לפדות את עצמם. עבדים משוחררים רבים מעין אלו עלו בסולם ושימשו בתפקידים רמים במדינה, בכנסייה ובעולם העסקים. וזה הדבר אשר אפשר לכנסייה הנוצרית, בראשיתה, לגלות מידה כה רבה של סובלנות כלפי צורת עבדות מותאמת זו.

באימפריה הרומית של המאה הראשונה שלאחר ישוע לא היו בעיות חברתיות גדולות. מרבית התושבים החשיבו עצמם כשייכים לקבוצה אשר אליה נולדו כדרך מקרה. בפני יחידים מוכשרים וכשירים, תמיד נותרה פתוחה האפשרות לעלות בסולם המעמדות מהרובד הנמוך יותר לרובד הגבוה יותר של החברה הרומית, אך על-פי-רוב בני האוכלוסייה השונים הסתפקו במעמד שבו הם ניצבו. הם לא היו מודעים יתר-על-המידה למעמדות, ואף לא החשיבו את הבדלי המעמד הללו כדבר בלתי-צודק או שגוי. הנצרות לא הייתה תנועה כלכלית בשום מובן שהוא, והיא לא חרטה על דגלה את שיפור מצבם העלוב של בני המעמדות המדוכאים.

ואף כי בהשוואה למגבלות אשר הושנו עליה בפלשתינה, נהנתה האישה מחופש רב יותר באימפריה הרומית, מסירותם של היהודים למשפחה ורגשות החיבה הטבעיים שלהם עלו בהרבה על אלו של הגויים.

### 4. הפילוסופיה של הגויים

מבחינה מוסרית היו הגויים נחותים במידת-מה מן היהודים, אך בלבבות הגויים הנאצלים יותר שכנו טוב טבעי וחיבה אנושית פוטנציאלית המספיקים על-מנת לשמש כמצע שופע לנביטת זרע הנצרות, כך שתצמיח שפע יבול בדמות אופי מוסרי והישג רוחני. עולם הגויים דאז נשלט על-ידי ארבע פילוסופיות חשובות, אשר כולן נגזרו, פחות או יותר, מן הפלאטוניזם הקדום יותר של היוונים. ארבע האסכולות הפילוסופיות האלה היו:

1. האסכולה האפיקוראית. אסכולת מחשבה זו הוקדשה לרדיפת האושר. המצליחים שבין האפיקורסים לא היו מסורים לתענוגות. והדוקטרינה הזו סייעה, לכל הפחות, לשחרר את הרומאים מפטלים קטלני יותר; היא לימדה אותם כי יש לאדם היכולת לשפר את מעמדו הארצי. היא הצליחה להילחם ביעילות בבורות של האמונות הטפלות.

## מסמך 121

2. **האסכולה הסטואית.** הסטואה הייתה הפילוסופיה הנעלה ביותר של המעמדות הגבוהים יותר. הסטואים האמינו כי הטבע כולו נשלט בידי היגיון-של-גורל. הם לימדו כי נשמת האדם אלוהית היא; וכי היא עצמה כלואה בגוף פיזי רע מיסודו. נשמת האדם השיגה שחרור כאשר האדם חי בהרמוניה עם הטבע, עם האל; וכך, המידות הטובות הפכו לגמול בעבורן הן. הסטואיות העפילה לשיאי המוסריות המעודנת, ולאידאליים אשר מאז לא נמצאו שווים להם בשום מערכת פילוסופית אנושית לגמרי. ואף כי הסטואים דבקו בכך שהם הינם "צאצאי האל", הם לא הצליחו להכיר אותו, ולפיכך גם לא הצליחו למצוא אותו. הסטואה נותרה בחזקת פילוסופיה; היא מעולם לא הפכה לדת. חסידיה ביקשו לכוון את דעתם להרמוניה של הדעת האוניברסאלית, אך הם כשלו בראיית עצמם כילידיו של אב אוהב. פאולוס נטה מאוד אל עבר האסכולה הסטואית כאשר כתב, "אהיה כאשר אהיה, ואסתפק במה שיש."

3. **אסכולת הציניקים.** אף כי הציניקים סברו שהפילוסופיה שלהם מקורה בדיוגנס האתונאי, הרבה מן הדוקטרינה שלהם נגזרה ממה שנותר מתורתו של מאקיוואנטה מלכי-צדק. בתחילתה, האסכולה הייתה יותר דת מאשר פילוסופיה. ולכל הפחות, הציניקים יצרו דת פילוסופית דמוקרטית. הם המשיכו להטיף בשדות ובשווקים את הדוקטרינה לפיה "ברצותו יוכל האדם להציל את עצמו." הם הטיפו לפשטות ולמידות טובות ודחקו באדם לעמוד ללא מורא נוכח המוות. המטיפים הציניקים הנודדים הללו תרמו רבות להכנת הזירה עבור המיסיונרים הנוצרים המאוחרים יותר. שיטות ההטפה הפופולאריות שלהם דמו עד מאוד לתבנית ולסגנון אשר נכללו באגרותיו של פאולוס.

3. **האסכולה הסקפטית.** הסקפטיות דגלה בכך שהידע בטעות יסודו, וכי שהאמונה המשוכנעת והביטחון אינם מן האפשר. הייתה זו גישה שלילית לגמרי, אשר מעולם לא זכתה לתפוצה רחבה.

הפילוסופיות האלה היו דתיות-למחצה; לעיתים קרובות הן היו מפיחות-חיים, אתיות ומעוררות אצילות, אך לרוב הן חלפו מעל לראשיהם של פשוטי העם. מלבד, אולי, הציניקים, הפילוסופיות האלה נועדו לחכמים ולחזקים, והן לא שימשו כדת של הצלה עבור החלשים והעניים.

## 5. דתות הגויים

במהלך העידנים הקודמים, הדת הייתה בעיקרה עניין של שבט או של אומה; על-פי-רוב היא לא נגעה כלל ועיקר ליחיד. האלים היו אלים של השבט או של האומה, לא אלים אישיים. מערכות דתיות שכאלה סיפקו אך מענה מועט לתשוקותיו הרוחניות היחידניות של האדם הממוצע.

בימיו של ישוע, דתות המערב כללו את הדתות הבאות:

1. **הכתות הפגאניות.** אלה היוו שילוב שבין המיתולוגיות ההלניסטיות והלטיניות לבין לאומנות ומסורת.

2. **פולחן הקיסר.** האלה זו של האדם כסמל המדינה נתקלה בסירוב חמור מצד היהודים ומצד ראשוני הנוצרים, ולפיכך הובילה במישרין לרדיפה מרה של הרומאים את שתי התנועות האלה.

3. **אסטרולוגיה.** המדע-כביכול של בבל התפתח לכדי דת ברחבי האימפריה היוונית-רומית. ואפילו במאה העשרים, האדם עדיין לא השתחרר לחלוטין מאמונה טפלה זו.

4. **דתות המסתורין.** מבול של כתות מסתורין ניתך על העולם אשר היה אחוז רעב רוחני. היו אלה דתות חדשות ומזרות מן הלבנט, אשר סחררו את ראשי פשוטי העם והבטיחו להם גאולה אישית. עד מהרה הפכו דתות אלה לאמונה המקובלת בקרב המעמדות הנמוכים בעולם היווני-רומי. ואלה

## מסמך 121

תרמו רבות להכשרת הקרקע להתפשטותה המהירה של התורה הנוצרית הנעלה יותר. זו הציגה מושג מלא הוד של האלוהות, מושג שאליה נקשרו תיאולוגיה מסקרנת עבור הנבונים והבטחה רבת משמעות של גאולה לכולם, ואפילו עבור האדם הממוצע של אותם ימים, אשר היה עם הארץ אך רעב רוחנית.

דתות המסתורין בישרו את קץ האמונות של הלאום, וכתוצאה מהן נולדו כתות אישיות רבות. אף כי דתות המסתורין היו רבות, כולן התאפיינו בדברים הבאים:

1. אגדה מיתית כלשהי, מסתורין – ומכאן מקור שמן. ככלל, נגע מסתורין זה לסיפור על אודות חייו, מותו וחזרתו לחיים של אל כלשהו. דוגמא טובה לכך היא התורה של דת מיתראס, אשר הייתה בת תקופתה של הכת הנוצרית בעת שזו עלתה בזכות פאולוס, ואשר התחרתה בה.

2. המסתורין היה לא-לאומי ובין-גזעי. הוא היה אישי וחברי, וכתוצאה ממנו נולדו אחוות דתיות וחברות מגזריות רבות.

3. הפולחן שלהן התאפיין בטקסי חניכה מורכבים ובטקסי פולחן מרשימים. טקסי הפולחן והריטואלים הסודיים שלהן היו לעיתים אכזריים ומעוררי חלחלה.

4. בלא תלות בטקסיהן, או בשיעור שבו נטו להגזים, המסתורין הללו תמיד הבטיחו לחסידיהן גאולה, "שחרור מן הרוע, הישרדות לאחר המוות, וחיי נצח בעולמות האושר המצויים מעבר לעולם הצער והעבדות הנוכחי".

אך בל תטעו, ואל לכם להתבלבל בין תורתו של ישוע לכתות המסתורין. הפופולאריות שלה זכו כתות המסתורין מעידה על כך שהאדם מבקש להיגאל, ומציגה רעב וצמא אמיתיים לדת אישית ולצדקתו של היחיד. ואף כי המסתורין לא הצליחו לספק באופן ראוי את הכמיהה הזו, הם אכן סללו את הדרך להופעתו המאוחרת יותר של ישוע, אשר אכן הביא לעולם את לחם החיים ואת מימיהם.

פאולוס, במאמץ לנצל את העובדה שרבים דבקו בדתות המסתורין המוצלחות יותר, ביצע התאמות מסוימות בתורתו של ישוע במטרה להפוך אותה למקובלת יותר בעיני מספר גדול יותר של מומרים פוטנציאליים. ואולם, אפילו הפשרות אשר ערך פאולוס בתורתו של ישוע (הנצרות) עלו על הטובה שבדתות המסתורין, מהטעמים הבאים:

1. פאולוס לימד על אודות פדיון מוסרי, על אודות גאולה אתית. הנצרות הצביעה לעבר חיים חדשים והטיפה לאידיאל חדש. פאולוס ויתר על טקסים קסומים ועל לחשים טקסיים.

2. הנצרות הציגה דת אשר התמודדה עם פתרונות סופיים לסוגיה האנושית, וזאת מכיוון שהציעה לא רק גאולה מן הצער, ואפילו מן המוות, אלא גם הבטיחה שחרור מן החטא באמצעות רכישת אופי בעל איכויות של צדיקות, אשר ראוי לו לשרוד לנצח.

3. דתות המסתורין התבססו על מיתוסים. הנצרות אשר הטיף פאולוס התבססה על עובדה היסטורית: על משימת המתת של מיכאל, בן האל, עבור המין האנושי.

בקרב הגויים המוסריות לא נקשרה בהכרח לפילוסופיה או לדת. לאנשים שמחוץ לפלשתינה לא תמיד היה ברור שכהן דת אמור לחיות חיים מוסריים. הדת היהודית, ולאחר מכן הן תורתו של ישוע והן תורת הנצרות המתפתחת של פאולוס, היו הדתות האירופיות הראשונות אשר הניחו את

## מסמך 121

ידן האחת על אמות המוסר ואת האחרת על האתיקה, ובתוך כך התעקשו על כך שאנשי הדת ישיתו לבם לזה וגם לזה.

ישוע נולד בפלשתינה בדיוק לדור אנושי שכזה, אשר נשלט על-ידי מערכות פילוסופיות בלתי-שלמות מעין אלה ואשר ניצב תוהו נוכח כתות דתיות סבוכות שכאלה. ומאוחר יותר העניק בדיוק לדור זה את בשורתו על אודות דת אישית – זו של היותנו בנים לאל.

### 6. הדת העברית

סמוך לסוף המאה הראשונה שלפני ישוע, שרתה המחשבה הדתית בירושלים תחת ההשפעה העצומה של התורה התרבותית היוונית, ואפילו של הפילוסופיה היוונית, ובמידת מה השתנתה בעטיין. ובמסגרת המאבק הממושך בין האסכולות המזרחית והמערבית בחשיבה של העברים, ירושלים ושאר המערב והלבנט אימצו ככלל את נקודת ההשקפה היהודית המערבית, או את ההשקפה ההלניסטית המותאמת.

שלוש שפות עיקריות היו בשימוש בפלשתינה בימי ישוע: פשוטי העם דיברו בניב מסוים של השפה הארמית; הכוהנים והרבנים דיברו עברית; ואילו בני המעמדות המשכילים והשכבות הגבוהות יותר בחברה היהודית דיברו באופן כללי יוונית. העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו מוקדם יחסית ליוונית באלכסנדריה, תרמה באופן משמעותי לשליטתו המאוחרת יותר של האגף היווני של התרבות והתיאולוגיה היהודית. וכתביהם של המורים הנוצריים עתידים היו להופיע במהרה באותה השפה. תחיית היהדות מתחילה בתרגומם של כתבי הקודש העבריים ליוונית. הייתה זו השפעה חיונית, אשר לאחר מכן גרמה לכת הנוצרית של פאולוס לנטות מערבה במקום מזרחה.

אף כי אמונותיהם של היהודים ההלניסטיים הושפעו אך במעט מתורתם של האפיקורסים, ההשפעה של הפילוסופיה של אפלטון ושל דוקטרינות הסגפנות העצמית של האסכולה הסטואית הייתה משמעותית. השפעתה הגדולה של הסטואה מודגמת בספר מכבים ד'; חדירתן המשמעותית, הן של הפילוסופיה האפלטונית והן של דוקטרינות האסכולה הסטואית, מודגמות בספר חכמת שלמה. היהודים ההלניסטיים העמידו פירוש כה אלגורי לכתבי הקודש העבריים, עד כי לא התקשו לסגל את התיאולוגיה העברית לפילוסופיה של אריסטו, אשר אותה העריצו. אך כל אלו הובילו לבלבול הרה אסון, אשר נפתר כאשר פילון האלכסנדרוני נטל לידיו את מלאכת הפתרון ויצר הרמוניה מערכתית בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, פתרון אשר הביא לידי קיום של מערכת אמונות ומנהגים של דת מצומצמת ועקבית באופן יחסי. והתורה המאוחרת הזו, אשר שילבה בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, הייתה זו אשר שלטה בפלשתינה שבה חי ולימד ישוע, וזו שעליה התבסס פאולוס בשעה שבנה את הכת המתקדמת והמוארת יותר שלו – הנצרות.

פילון היה מורה גדול; מאז משה לא חי אדם אשר השפיע במידה כה רבה על המחשבה הדתית והאתית של העולם המערבי. שבעה מורים אנושיים גדולים, בעלי שיעור קומה, שילבו בין היסודות המוצלחים יותר של המערכות האתיות והדתיות של זמנם, ואלה הם: סֵת' אֶרְד, משה, זֶרְוֶאֶסְטָרָא, לאו-טסה, בודהה, פילון ופאולוס.

פאולוס, ברוב חכמתו, הבחין והסיר מן התיאולוגיה הבסיסית שלו, אשר קדמה לנצרות, את מרבית – אך לא את כל – אי ההתאמות אשר נבעו ממאמציו של פילון לשלב בין הפילוסופיה המיסטית היוונית והדוקטרינות הסטואיות של הרומאים לבין התיאולוגיה המשפטית של העברים. פילון הוביל את פאולוס לשחזר באופן מלא יותר את מושג שילוש פרדיס, אשר במשך זמן רב נותר רדום בתיאולוגיה היהודית. רק בנושא אחד פאולוס כשל ולא השכיל להתעלות מעל לתורתו של היהודי האמיד מאלכסנדריה – בדוקטרינת הכפרה; פילון לימד כי אך ורק הקזת דם מביאה

## מסמך 121

לגאולה ולסליחה. ייתכן שהוא אף קיבל הצעה ברורה יותר אל מציאותם ונוכחותם של מכוונני המחשבה, מאשר זו אשר קיבל פאולוס. ואולם, הדוקטרינה של פאולוס על אודות החטא הקדמון, והדוקטרינות על אודות אשמה העוברת בירושה וטבע האדם הרע מיסודו, כמו גם הגאולה מכל אלו, התבססו בחלקן על תורות מיתראיות, והיה להן אף מעט במשותף עם התיאולוגיה היהודית, עם הפילוסופיה של פילון, או עם תורתו של ישוע. מקורם של חלקים אחדים מתורת פאולוס באשר לחטא הקדמון ולכפרה היו ממנו עצמו.

הבשורה על-פי יוחנן, הסיפור האחרון על אודות חייו הארציים של ישוע, כוונה לעמי המערב, והיא מציגה את הסיפור בעיקר בהתאם לנקודת השקפתם של הנוצרים המאוחרים יותר באלכסנדריה, אשר היו גם חסידי תורת פילון.

בסביבות ימיו של ישוע חלה באלכסנדריה תפנית מוזרה ביחס ליהודים, וממעוז עבר זה של היהודים יצא גל רדיפה עכור, אשר הגיע אפילו עד לרומא עצמה, שממנה הוגלו אלפים רבים של יהודים. ואולם, מערכה שקרית זו לא ארכה זמן רב; עד מהרה החזיר השלטון האימפריאלי ליהודים את החירויות אשר ניטלו מהם, והחיל זאת על פני האימפריה כולה.

והיכן שלא מצאו עצמם היהודים ברחבי העולם, בין שהגיעו לשם למטרות סחר ובין שהגיעו בשל רדיפות, כולם כאחד תמיד נצרו בלבם את בית המקדש הקדוש אשר בירושלים. התיאולוגיה היהודית אכן שרדה על-פי הפירוש אשר ניתן לה בירושלים וכפי שננהגה בה, אף כי פעמים מספר הצילו אותה מאבדון מורים מסוימים מבבל אשר התערבו בזמן.

כמעט שני מיליון וחצי יהודים הגיעו מן התפוצות לירושלים על-מנת לחגוג את החגים והמועדים הלאומיים. ובלא תלות בהבדלים התיאולוגיים והפילוסופיים בין יהודי המזרח (הבבלים) לבין יהודי המערב (ההלניסטיים), שררה ביניהם הסכמה על ירושלים כמרכז הפולחן שלהם, ועל כך שהם ממתנים למשיח אשר בוא יבוא.

### 7. יהודים וגויים

עד לימי ישוע, היהודים ביססו לעצמם את מושגיהם על אודות מקורותיהם, ההיסטוריה שלהם וייעודם. הם בנו חומת הפרדה בצורה בינם לבין עולם הגויים; הם בזו לכל מנהגיהם של הגויים. הם דבקו במצוות כפשוטן, והתענגו על צורה של התחסדות-עצמית אשר התבססה על גאווה כוזבת במורשתם. הם גיבשו לעצמם מושגים מוצקים על אודות המשיח המובטח, ומרביתם ראו בעיני רוחם משיח אשר יגיע כחלק מן ההיסטוריה של האומה ושל הגזע. עבור העברים של אותם הימים, התיאולוגיה היהודית התבססה ללא עוררין, והתקבעה לצמיתות.

תורתו ומנהגיו של ישוע באשר לסובלנות ולעדינות עמדו בסתירה לאופן שבו התייחסו היהודים מזה זמן רב כלפי העמים אשר אותם החשיבו לעובדי אלילים. היחס שאותו הפגינו היהודים במשך דורות כלפי העולם החיצון מנע מהם לחלוטין את האפשרות לקבל את תורתו של המאסטר באשר לאחוה רוחנית של בני האדם. הם לא היו מוכנים לחלוק את יהוה עם הגויים על בסיס של שוויון, ובדומה לכך, לא היו מוכנים לקבל כבן האל אחד אשר לימד תורות חדשות ומזרות מעין אלה.

הסופרים, הפרושים, והכוהנים שבו את היהודים בשבי נורא של הריטואל והמצוות, שעבוד אשר היה אמיתי הרבה יותר מאשר זה של שלטון רומא. היהודים בימי ישוע היו כפופים לא רק לחוק, אלא היו משועבדים באותה מידה גם לדרישות המשעבדות של המסורות, אשר התערבו וחדרו לכל תחום בחיים האישיים והחברתיים. כל יהודי מאמין היה כפוף לכללי נוהג והתנהגות מפורטים אלו, ואין זה מוזר כלל שהם דחו מיד אחד משלהם אשר התיימר להתעלם מן המסורת הקדושה שלהם, ואשר העז לזלזל בנוהגים החברתיים אשר היו שגורים מזה זמן כה רב. הם התקשו עד

## מסמך 121

מאוד לקבל באהדה את תורתו של אחד אשר לא היסס להתעמת עם מערכת הדוגמות, אשר הם האמינו שצוותה מפיו של אברהם אבינו בכבודו ובעצמו. כך ציווה להם משה את תורתם, והם לא היו מוכנים להתפשר.

עד למאה הראשונה שלאחר ישוע, זכתה התורה שבעל-פה – אשר היוותה את הפירוש שאותו נתנו הסופרים – למעמד גבוה יותר מזה של התורה שבכתב. וכל אלו הקלו על מנהיגי דת מסוימים מקרב היהודים לשכנע את העם להתנגד לקבלתה של בשורה חדשה.

הנסיבות האלה הפכו לבלתי-אפשרית את הגשמת ייעודם האלוהי של היהודים, כמבשריה של בשורה חדשה של חופש דתי ושחרור רוחני. הם לא הצליחו להשתחרר מאזיקי המסורת. ירמיהו דיבר על "יראת האל בלבבם", יחזקאל דיבר על "רוח חדשה בנשמת האדם", וסופר תהילים נשא תפילה לכך שהאל "יבא לי לב טהור ורוח נכון יחדש בקרבי". אך כאשר הדת היהודית, דת המעשים הטובים והשעבוד למצוות, נפלה קורבן לקיפאון האינרציה המסורתית, זזה תנועת האבולוציה הדתית מערבה אל עבר עמי אירופה.

וכך נקרא עם אחר לדגל והתבקש לשאת ולהפיץ בעולם תיאולוגיה מתקדמת, תורה סדורה הכוללת את הפילוסופיה של היוונים, את החוק של הרומאים, את המוסר של היהודים ואת בשורת קדושת האישיות והחירות הרוחנית, כפי שנוסחה על-ידי פאולוס בהתבסס על תורת ישוע.

כת הנצרות של פאולוס הציגה את מוסריותה כסימן היכר למוצאה מן היהדות. היהודים ראו את ההיסטוריה כהשגחתו האל – יהוה בפעולה. מן היוונים שאבה התורה החדשה מושגים בהירים יותר על אודות חיי הנצח. התיאולוגיה והפילוסופיה של הדוקטרינות של פאולוס הושפעו לא רק מתורתו של ישוע, אלא גם מאפלטון ומפילון. האתיקה שלו הושפעה לא רק מן המשיח, אלא גם מן הסטואים.

בשורתו של ישוע, כפי שקיבלה ביטוי בכת הנוצרית של פאולוס באנטיוכיה, התמזגה עם התורות הבאות:

1. טיעוניהם הפילוסופים של הגרים היוונים על אודות היהדות, לרבות כמה מן המושגים שלהם על חיי הנצח.
2. התורות שבאופנה מקרב כתות המסתורין הפופולאריות, ובייחוד הדוקטרינות של הכת המיתראית על אודות פדות, כפרה וגאולה באמצעות קורבן של אל כזה או אחר.
3. תורת המוסר של הדת היהודית הממוסדת.

בימי ישוע הידע של תושבי האימפריה הרומית בים התיכון, של תושבי ממלכת הפרת ושל העמים הסמוכים, באשר לגיאוגרפיה של העולם, לאסטרונומיה, לבריאות ולחולי, היה פרימיטיבי וגס; ומטבע הדברים הכרוזותיו של הנגר מנצרת היכו אותם בתדהמה. הרעיונות של דיבוק על-ידי רוח, של טוב ורע, נגעו לא רק לבני-אדם. בעיניהם, כל סלע ועץ נחשבו כאחוזי דיבוק ברוח. היה זה עידן מכושף, וכולם האמינו בניסים כדבר שבשגרה.

## 8. רישומים כתובים קודמים

בהתאם להנחיות שקיבלנו, ניסינו להשתמש עד כמה שאפשר ברישומים הקיימים על אודות חיי של ישוע באורנטיה, ובמידה מסוימת אף לתאם בין רישומים אלו. ואף-על-פי שנהנינו מגישה לרישומי האבודים של השליח אנדריאס, ושהפקנו תועלת רבה משיתוף הפעולה עם קבוצה

## מסמך 121

רחבה של הוויות שמימיות אשר שהו בכדור הארץ בימי משימת המתת של מיכאל (וראוי לציון מכוונן המחשבה שלו אשר הפך לאיש), התכוונו אף להשתמש במה שמכונה הבשורות של מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן.

מקורם של רישומי הברית החדשה הללו נעוץ בנסיבות הבאות:

1. *הבשורה על-פי מרקוס*. יוחנן מרקוס כתב את התיאור המוקדם והפשוט ביותר על אודות חייו של ישוע (להוציא את רשימותיו של אנדריאס). הוא הציג את המאסטר כסועד, כאדם משכמו ומעלה. ואף כי מרקוס עצמו היה נער אשר נכח ברבים מן המאורעות אשר אותם תיאר, סיפורו לאמיתו של דבר מהווה את הבשורה על-פי שמעון פטרוס. בתחילה היה מרקוס מקורב לפטרוס; לאחר מכן לפאולוס. הוא העלה תיאור זה על הכתב לבקשת פטרוס, ומשום הפצרתה הכנה של הכנסייה ברומא. ביועדו היטב כיצד סירב המאסטר בנחישות לרשום את תורתו בעודו חי בגוף בכדור הארץ, גם מרקוס, כמו השליחים ותלמידים מובילים אחרים, היסס בטרם העלה אותן על הכתב. ואולם, פטרוס הרגיש שהכנסייה ברומא נזקקה לתייעוד כתוב מעין זה, ומרקוס הסכים להכינו. הוא הכין רשימות רבות בטרם הלך פטרוס לעולמו בשנת 67 לספירה, ובהתאם למתאר אשר אושר על-ידי פטרוס והכנסייה ברומא, הוא החל לכתוב מעט לאחר מותו של פטרוס. הבשורה הושלמה לקראת סוף שנת 68 לספירה. מרקוס כתב אך ורק את מה שזכרו הוא עצמו ופטרוס. מאז עבר הרישום שינויים משמעותיים, פסקאות רבות הוסרו ממנו וחומרים מאוחרים יותר הושמו במקום החמישית האחרונה של הבשורה המקורית, אשר אבדה מכתב היד הראשוני אפילו עוד בטרם הועתקה. רישום זה, אשר נערך בידי מרקוס, ואשר נוספו אליו רשימותיהם של אנדריאס ומתי, היה החומר הכתוב שעליו התבססו כל סיפורי הבשורה המאוחרים יותר אשר ביקשו לתאר את חייו של ישוע ואת תורתו.

2. *הבשורה על-פי מתי*. מה שמכונה הבשורה על-פי מתי הינו סיפור חייו של המאסטר, כפי שנכתב על-מנת לחזק את הנוצרים היהודים. הסופר מבקש להראות בהתמדה כי הרבה ממה שעשה ישוע בחייו "ממלא את דברי הנביא". בשורתו של מתי מתארת את ישוע כנצר לבית דוד, ומציגה אותו כמי שמכבד עד מאוד את המצוות ואת הנביאים.

בשורה זו לא נכתבה בידי השליח מתי. כתב אותה איזדור, אחד מתלמידיו, אשר נעזר לא רק בזיכרונותיו האישיים של מתי על אודות האירועים הללו, אלא גם ברישומים מסוימים שערך מתי על אודות אמרותיו של ישוע מיד לאחר הצליבה. רישום זה מטעמו של מתי נכתב בארמית; איזדור כתב ביוונית. כאשר יוחסה בשורה זו למתי, לא הייתה כאן כל כוונה להונות. כך היה נהוג באותם ימים, כך כיבדו תלמידים את מוריהם.

התייעוד המקורי של מתי עבר עריכה בשנת 40 לספירה, והוספו לו תכנים נוספים, ממש בטרם עזב את ירושלים על-מנת לעסוק בהטפת הבשורה. היה זה רישום פרטי, והעותק האחרון שלו הושמד כאשר מנזר בסוריה עלה באש בשנת 416 לספירה.

איזדור נמלט מירושלים בשנת 70 לספירה, לאחר שעלו על העיר צבאותיו של טיטוס, והוא לקח עמו לפלגה עותק מרשימותיו של מתי. בעודו חי בפלגה, בשנת 71, כתב איזדור את הבשורה על-פי מתי. ברשותו היו גם ארבע החמישיות הראשונות של תיאורו של מרקוס.

3. *הבשורה על-פי לוקס*. לוקס, הרופא מאנטיוכיה אשר בפיסידיה, היה גוי שאותו המיר פאולוס, והוא כתב סיפור שונה למדי על אודות חייו של המאסטר. הוא החל לנהות אחר פאולוס וללמוד על אודות חייו ותורתו של ישוע בשנת 47 לספירה. לוקס משמר בתיאורו הרבה מ"חסדו של האדון, ישוע המשיח", על-פי עובדות אשר ליקט מפאולוס ואחרים. לוקס מציג את המאסטר כ"חברם של המוכסים והחוטאים". הוא לא גיבש את שלל רשימותיו לכדי הבשורה, עד לאחר מותו של פאולוס

## מסמך 121

באָקאָיה בשנת 82 לספירה. הוא תכנן לכתוב שלושה ספרים אשר עוסקים בהיסטוריה של ישוע והנצרות, אך הוא הלך לעולמו בשנת 90 לספירה, מעט לפני שסיים את הכרך השני מתוך השלושה המתוכננים, "מעשי השליחים".

כחומר לצורך כתיבת בשורתו, הסתמך לוקס בראש ובראשונה על סיפור חייו של ישוע כפי ששמע אותו מפי פאולוס. לפיכך, בשורתו של לוקס הינה, במידה מסוימת, הבשורה על-פי פאולוס. אך ללוקס היו גם מקורות מידע אחרים. הוא לא רק ראיין עשרות עדי ראייה למאורעות הרבים בחיי ישוע אשר עליהם כתב, אלא גם הצטייד בעותק של בשורתו של מרקוס, כלומר ארבע החמישיות הראשונות שלה, התיאור אשר כתב איזדור, וגם ברישום קצר שערך בשנת 78 לספירה מאמין מאנטיוכיה בשם צָדָס. ברשותו של לוקס היה מצוי גם עותק מהוה, אשר עבר עריכות רבות, מרשימות שיוחסו לשליח אנדריאס.

4. *הבשורה על-פי יוחנן*. הבשורה על-פי יוחנן מתארת הרבה מעבודתו של ישוע ביהודה ומסביב לירושלים, תיאור אשר אינו נכלל בכתבים האחרים. בשורה זו מכונה הבשורה על-פי יוחנן בן-זבדיה, ואף כי יוחנן עצמו לא היה זה אשר כתב אותה, היא נכתבה בהשראתו. מאז כתיבתה, היא נערכה פעמים רבות על-מנת להביא לכך שתיראה כאילו הוא עצמו כתבה. בעת שנכתבה, היו ברשותו של יוחנן הבשורות האחרות, והוא הבחין בכך שפרטים רבים נשמטו; בהתאם לכך, בשנת 101 לספירה הוא האיץ בעמיתו נתן, יהודי יווני מקיסריה, להתחיל בכתיבה. יוחנן סיפק את החומר מזיכרונותיו שלו ומתוך התייחסות לשלושת הכתבים שהיו כבר בנמצא. לא היו ברשותו רשימות שהוא עצמו ערך. האיגרת הידועה כ"א' יוחנן" נכתבה על-ידי יוחנן עצמו כעין פתיח לעבודה אשר ביצע נתן תחת הנחייתו.

כל הכותבים הללו הציגו מיצגים כנים של ישוע, כפי שהם ראו, זכרו, או למדו מפיו, וכפי שמושגיהם על אודות המאורעות הרחוקים הללו הושפעו מן התיאולוגיה הנוצרית העוקבת שבה צידד פאולוס. ואף כי הם אינם מושלמים, רישומים אלו הספיקו על-מנת לשנות את מהלך ההיסטוריה של אורנטיה למשך כמעט אלפיים שנה.

[גילוי נאות: בעת ביצוע המשימה אשר עליה הופקדתי, קרי לנסח מחדש את תורתו של ישוע מנצרת ולספר מחדש על אודות מעשיו, השתמשתי באופן חופשי במקורות רישום ומידע פלנטאריים שונים. מה שעמד לנגד עיניי הינו הכנתו של סיפור אשר לא רק יאיר את עיני אנשי הדור הנוכחי, אלא גם יסייע בעד כלל הדורות העתידיים לבוא. מתוך המגוון העצום של מידע אשר עמד לרשותי, בחרתי את מה שנראה בעיניי כמתאים ביותר לביצועה של משימה זו. ניסיתי ככל האפשר להפיק את המידע ממקורות אנושיים לחלוטין. רק כאשר מקורות אלה נמצאו חסרים ניגשתי לרישומים ממקור על-אנושי. כאשר רעיונות ומושגים על אודות חייו ותורתו של ישוע מצאו ביטוי הולם בדעת אנושית, תמיד נתתי עדיפות לתבניות מחשבה אנושיות מעין אלה. ואף-על-פי שתיקנתי את הביטוי המילולי על-מנת להתאימו באופן מיטבי למושגים שלנו על אודות המשמעות האמיתית והחשיבות האמיתית של חיי המאסטר ותורתו, במהלך כל תיאורי ניסיתי להיצמד ככל האפשר למושגים ולתבניות המחשבה האנושיים. יודע אני היטב כי מושגים אשר מקורם בדעת אנושית יתקבלו טוב יותר על-ידי כל דעת אנושית אחרת, ויסייעו יותר בעדה. כאשר לא הצלחתי למצוא את המושגים הנדרשים ברישומים אנושיים, או כפי שבוטאו על-ידי אדם, הצעד הבא שלי היה להשתמש במקורות זיכרון של סדר היצורים הארצי אשר עליו הנני נמנה, האמצעיונים. וכאשר גם מקור מידע משני זה נמצא חסר, פניתי ללא היסוס אל מקורות המידע העל-פלנטריים.

התזכירים אשר אספתי, ואשר מהם הכנתי תיאור זה על אודות חייו של ישוע ותורתו – למעט הזיכרון של רשימות השליח אנדריאס – כוללים פניני מחשבה ומושגים נעלים על אודות תורתו של ישוע, אשר נאספו מיותר מאלפיים בני-אדם אשר חיו בכדור הארץ למן ימיו של ישוע ועד לעת כתיבת התגליות אלה, או יותר נכון – ניסוחם-מחדש. הרשות לגלות נוצלה אך ורק כאשר הרישום

## מסמך 121

האנושי והמושגים האנושיים לא הצליחו לספק תבנית מחשבה הולמת. ועדת ההתגלות שלי אסרה עלי להשתמש במקורות מידע, או בביטויים, חוץ-אנושיים, עד אשר העדתי על כך שכל מאמצי למצוא את הביטוי המושגי ההולם במקורות אנושיים טהורים עלו בתוהו.

בעוד שאני – בשיתוף אחד-עשר חבריי האמצעיונים ותחת השגחתו של המלכי-צדק הרשום – הצגתי תיאור זה בהתאם לאופן שבו מצאתי לנכון לארגן אותו ארגון יעיל, ובהתאם לאופן שבו בחרתי אני להתבטא באופן מידי, על-אף כל זאת, מקורם של מרבית הרעיונות, ואפילו של כמה מן הביטויים השימושיים ביותר שבהם השתמשתי, הינו בדעתם האנושית של בני-אדם בני גזעים רבים אשר חיו בכדור הארץ בדורות אשר חלפו מאז ועד לדור שלנו, והן בדעתם של בני-אדם אשר עדיין חיים בשעה שמפעל זה יוצא אל הפועל. במובנים רבים, שימשתי יותר כאספן וכעורך מאשר כמספר של סיפור מקורי. ללא היסוס אימצתי את אותם רעיונות ומושגים, בעדיפות לאלו ממקור אנושי, אשר אפשרו לי ליצור את המיצג היעיל ביותר על אודות חייו של ישוע, ואשר אפשרו לנסח מחדש את תורותיו, אשר אין-שוות-להן, בניסוח אשר יסייע וירומם בעוצמה את הכול. ובשם "אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", הנני מוקיר תודה לכל אותם מקורות של רישומים ושל מושגים, אשר בהם נעשה כאן שימוש לצורך שיכלול והרחבת הניסוח אשר ערכנו מחדש על אודות חייו של ישוע על-פני כדור הארץ.]